

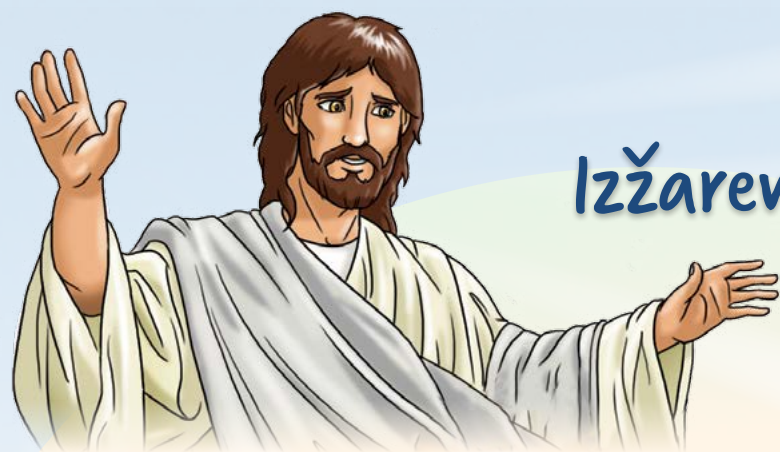
ADVENTNI KOLEDAR 2019

Skupaj s papežem Frančiškom
in z zgledom misijonarja
Ignacija Knobleharja recimo:
»JAZ SEM MISIJON, TI SI MISIJON«

Skupaj z otroki vsega sveta pripravljamo pot za Jezusa

Ižžarevati Kristusa

Gospod Jezus,
pomagaj mi širiti tvojo vonjavo.
Tvoj Duh in tvoje Življenje naj preplavi mojo dušo.
Prežari vse moje bitje tako,
da bo moje življenje eno samo odsevanje Tebe.
Sij po meni, da bo vsaka duša, ki jo srečam,
v moji duši začutila tvojo Prisotnost.
Dvigni jim pogled, da ne bodo videli več mene,
temveč samo tebe, Jezus.

Ostani z mano in začel bom sijati, kot siješ Ti,
začel bom sijati in bom luč za druge,
Luč, o Jezus, bo prihajala od Tebe, ne od mene;
Ti boš sijal na druge po meni.
Dovoli mi, da te hvalim na način, ki ga imaš Ti najraje.
Tako bom svetil vsem, ki so okoli mene.
Dovoli mi, da te oznanjam brez pridiganja,
ne z besedami, temveč z zgledom.
Z nalegljivo močjo,
s sočutnim vplivom vseh mojih dejanj.
S polnostjo očitne ljubezni,
ki jo moje srce čuti do Tebe.

Vir: <http://verainluc.rkc.si/gradivo/programski/prog-04-05.pdf>

Dragi otroci in starši!

Adventni čas je čas pričakovanja prihoda Jezusa na zemljo in ima dvojen značaj: je čas priprave na slovesno praznovanje Božiča, Gospodovega rojstva, ki je 25. decembra; hkrati pa je to čas, ko nas pričakovanje Jezusovega rojstva usmerja k pričakovanju drugega Kristusovega prihoda, ki bo »ob koncu časov«. Zato lahko rečemo, da je vse naše življenje na nek način en sam advent.

V tem času pa imamo prav vsi kristjani poslanstvo, da ožnanjamo evangelij Jezusa Kristusa in gradimo Božje kraljestvo že tu, na zemlji. Preden je Jezus šel v nebesa je namreč naročil svojim učencem: »*Pojdite po vsem svetu in ožnanite evangelij vsemu stvarstvu*« (Mr 16,15). In naši misijonarji so to naročilo vzeli zelo zares.

Eden naših največjih misijonarjev je gotovo dr. Ignacij Knoblehar, ki se je rodil točno pred 200 leti. Zato je prav, da se s pogumnim Knobleharjem seznanimo tudi mi, čeprav smo o njem nekaj slišali že v majskih Šmarnicah, ki jih je, prav tako kot ta Adventni koledar, napisala ga. Berta Golob. Nenačadnje moramo »misijonarji« biti prav vsi.

Zakaj torej ne bi bil misijonar tudi jaz?!

Mogoče se ob tem sprašujete: *Kako bi pa to bili, saj smo še majhni?* Odgovor je čisto preprost. Misijonar je vsak, ki nosi v sebi Jezusa. S tem, ko imamo v sebi Jezusa, ga nehote izžarevamo in razdajamo drugim.

Z Jezusom v srcu tudi širimo Božje kraljestvo, kajti Božje kraljestvo je povsod, kjer je Jezus.

Zakaj torej ne bi bili mi to Božje kraljestvo in ga prinašali drugim?! To pomeni, da smo mi sami en velik MISIJON in MISIJONAR obenem. Zato ni potrebno, da gremo, tako kot Knoblehar, v Afriko, ampak smo lahko in celo moramo biti misijonarji že tu, kjer smo – doma in kamor koli gremo.

Da imamo Jezusa v sebi, pa pokažemo z **opravljanjem dobrih del, dajanjem miloščine ubogim, molitvi**, ki je najpomembnejša, ter kakšni **odpovedi** stvarjem.

V zgodbicah, ki jih boste v času adventa prebirali v tem Adventnem koledarju, bo zato ob koncu vedno tudi naloga, ki nam bo pomagala biti **MISIJONAR – KRISTONOSEC**.

Takoj sta pustila mreže in šla za njim. Mt 4,20

Tudi mi se, podobno kot učenca Peter in Andrej – ki sta pustila mreže in šla za njim – odpravimo na pot za Jezusom.

Adventni čas je namreč čas priprave, da bo Jezus vedno bolj polno živel v naših srcih, da bomo v vsem našem življenju, podobno kot oba učenca, postali tudi njegovi apostoli, misijonarji in Kristonosci.

Sobota, na predvečer 1. adventne nedelje, je najprimernejši čas, da se pripravimo in odidemo na pot, na pot srečanja z Jezusom.

Vsak pametni popotnik pa se dobro opremi, preden se odpravi na pot. Zato se tudi mi dobro opremimo, da bomo lahko odprtega srca sprejeli Jezusa. Tako bo lahko zaživel v nas in tudi v drugih okoli nas.

Oprema, ki jo potrebujete:

- **adventni koledar** – tu bomo preko zgodbic Ignacija Knobleharja videli, kako je on izžareval ljubezen Jezusa Kristusa;
- **adventni venček** – pripravi ga, pri tem naj ti kdo pomaga (brat, sestra, starši, stari starši ...). Če je mogoče, naj bodo štiri svečke, da bomo vsak teden prižgali eno svečko več. Tako bo vedno več svetlobe, ko se bomo približevali Sveti noči.
- **Sveto pismo** – da bomo lahko iz njega prebrali odlomek za tisti dan;
- **škaticla za darove za lačne otroke** (misijonski šparovček) – sestavi jo in jo postavi na vidno mesto;
- **rumena barvica ali flomaster** – vsakič, ko boste opravili nalogo, pobarvajte slikico in dorišite izžarevajoče snope svetlobe, ki kažejo vaša dobra dela.

Za tisti dan in uro pa ne ve nihče,
ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo oče.

Mt 14,36

Mali raziskovalec

Ignacij, ki so ga doma nekaj časa skoraj gotovo klicali Nacek, je pa vedel. Vedel je, da bo šel v šolo. Najprej v Škocjan, kjer je bil tudi doma, potem pa v Novo mesto in mogoče še kam dalje. To je bil Lebnov Ignacij, njegov oče pa gostilničar in velik šaljivec. Mama pridna, delavna, skrbna in tudi zaskrbljena. Bog nebeški, da se ja Nacek ne bo naučil kleti! Iz gostilne je mogoče slišati tudi kletev in drugo nemarno govorjenje. Eh, kje neki, brigala je Nacka gostilna! Njega je zanimala narava; božje stvarstvo, kot jo je imenoval gospod župnik. Najraje se je zadrževal ob vodi, pa tudi ob kaki murenčkovi luknjici je večkrat čakal. Zanimivo bi bilo videti, na kakšne goslice igra večerni črni muzikant. To mora raziskati!

»Nacek, kje pa spet tičiš!«

Prvo učenost je začel nabirati v prvem razredu škocjanske ljudske šole. Učitelj je imel palico samo za okras. Učence, posebej še Ignacija, je pa rad pohvalil.

»Knoblehar, bistro glavo imaš,« je rekel.

Ta Ignacij se je rodil pred dvesto leti v Škocjanu na Dolenjskem. Po očetovi strani so bili njegovi predniki nekje na Nemškem doma. Ko je stikal za kobilicami in murenčki, pa se mu niti sanjalo ni, da se bo čez nekaj let imenoval dr. Ignacij Knoblehar, misijonar v Afriki.

Prižgi prvo svečko na adventnem venčku. Vztrajnost je pomembna. Nikoli ne odnehaj tik pred uspehom. Cel teden pomagaj pri pomivanju posode.

Gospod, nisem vreden, da prideš pod mojo streho,
ampak reci le besedo in moj služabnik bo ozdravljen. Mt 8,8

V šole

Ignacijev oče je bil ponosen na svoj rod, čeprav je bil njegov prednik iz oddaljenega kraja avstrijske dežele kazensko poslan sem dol na kranjsko stran. Kaj neki je ušpičil! Gostilničar iz Škocjana se je samo šalil na njegov račun. S priseljencem vred je prišel nov priimek, a kakega posebnega začudenja ni vzbudil.

»Ignac, v šolo, in to v nemško,« je odločil oče. Znašel se je najprej v Kostanjevici, nadaljeval v Celju in Novem mestu. Menda sploh ni bil ne vem

kako odprte glave za učenje, bil je pa vžtrajen. Že ob štirih zjutraj je vstajal – kdaj se ti skobacaš na dan? –, pohitel k sveti maši že pred poukom in zvečer doma naprej molil rožni venec.

Nadvse rad se je zadrževal v naravi, a ko je v cerkvi zazvonilo, je vedno odmolil. Tudi v tem bi ga morali posnemati. V tem, da bi lovili z roko strupene kače, kakor jih je on, pa nikakor!

Toda vsa čast, pogumen in spreten je pa bil! Menda jih je potem v vrečki nosil naokrog.

Saj kačji strup je uporaben v zdravilstvu. Mogoče bo pa Ignacij postal médikus, kot so tedaj rekli zdravniku? Še slaven lahko postane! Po vsej širni avstrijski deželi bo znan.

Kdo bi si mislil, da celo po Afriki in Ameriki! Ne kot médikus, ampak kot Abuna.

**Znanje jezikov je pomembno.
Vendar pa nikoli ne pozabi na svoj
materni jezik. Pridno se uči in vestno
opravi domačo nalogo.**

Slavim te, oče, Gospod neba in zemlje, ker si to prikril modrim
in razumnim, razodel pa otročičem. Lk 10,21

Kaj zdaj

Potrebne šole vse tja do ljubljanske so za njim. Zdaj pa res že veliko ve. Rad se uči tuje jezike; mogoče jih bo pa kdaj rabil. Pozna pregovor: več ko jezikov znaš, več veljaš.

Koledar tistega leta nosi letnico 1839. Hitro izračunaj, koliko koledarjev se je zvrstilo od tedaj do sedaj? Mogoče tudi ti premišljaš, kam naprej. V katero šolo? Če bi kje obstajala taka, da se učiti ne bi bilo treba! Mogoče pa ti ignajdeš tako za prihodnje rodove? Mogoče pa že obstoji na kakem planetu?

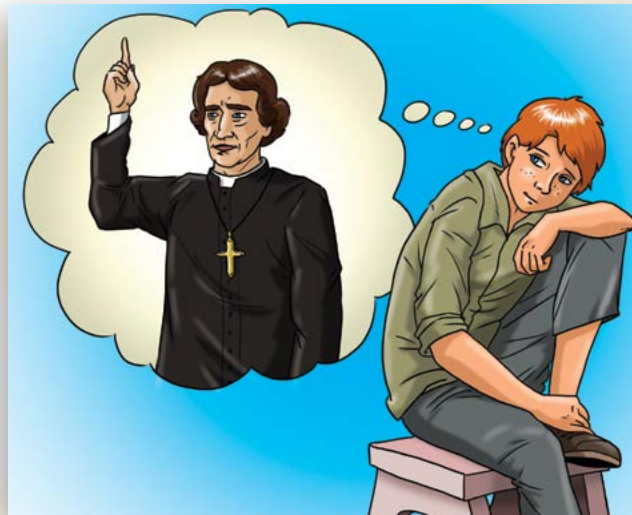
Ignacij se odloči za bogoslovje. Ne gre mu iz spomina obisk misijonarja Baraga v domovini. Poslušal je njegovo pridigo v Novem mestu. Kaj, kaj, da, res, zakaj ne bi stopil v njegovo misijonsko sled?

Mar ne bi bilo lepo misijonariti v Indiji? Zakaj ravno tam? Natančno si Ignacij ne zna odgovoriti, kako da mu po glavi roji Indija. Ali samo zato, ker je tako daleč in že zato precej skrivnostna. Dišavnice, tudi tiste za v juho, prihajajo od tam. Mama jih je hranila v majceni škatlici. Prevzame ga spomin na mamine zlatorumene juhe.

Ignacij, kaj pa počneš? A kar nunciju na Dunaj pišeš, da bi ... Samo da ne boš preveč ražočaran!

No ja, do Rima je pa vseeno prišel. Ampak, kako zdaj tu živeti? Denar kopni kot pomladni sneg.

Potrpežljivost je temelj modrosti. Zmoli molitev »Sveti angel« za varstvo na tvoji poti. To molitev redno moli.

Množica se je čudila, ko je gledala, kako nemi govorijo,
pohabljeni postajajo zdravi. Mt 15,31

Najprej malo na izlet

Proti Danski. Da, prav tja. Za nekakšnega domačega učitelja nekemu dečku. Saj zdaj Ignacij govori ali razume vsaj 14 jezikov. Kar mimogrede je videl še Pariz. S poštnim vozom potuje, malo z ladjo in spet po cesti.

Leta 1843 mu je bilo posebej naklonjeno. Obeta se mu pot v misijone. Čez dve leti že piše prijatelju, ki odhaja na misijon v Ameriko, da bo že teden zatem, ko bo prvič odmaševal, stopil tudi on na daljno pot. Poroča mu, da je v Rimu med stošestimi gojenci iz tridesetih različnih narodov on eden izmed Slovanov. Narodi, rase, barve kože!

14. marca leta 1845 opravi v Rimu v jezuitski cerkvi svojo prvo sveto mašo. Nihče od njegovih domačih ni bil ob njem. Vsi pa so se doma veselili tega velikega dogodka in blagoslova.

Indija, Indija! Kako se je že veselil. Veliko ve o njej, prav od otroštva naprej se zanima zanjo. Za to ogromno deželo. Spet se uči indijski jezik sanskrt. Toda predstojniki kar odlašajo. Še mora ostati v Rimu. Še se mora učiti potrpežljivosti. Ne more izbirati sam.

V osrednji Afriki da naj zaživi misijon. Kongregacija za širjenje vere že ve, kaj je potrebno. V vroči deželi še ne

poznajo Jezusa. Trgovina s sužnji še dobro cvete. Tja, tja naj se razširi blago krščansko ožganilo.

Kdo bi bil najbolj primeren ožganjevalec?

Zmoli za otroke po svetu, ki živijo v hudih stiskah in pomanjkanju, eno „Zdravamarijo“.

*Vsak, ki posluša moje besede in jih uresničuje,
je podoben preudarnemu možu. Mt 15,24*

Ta bo pravi

Vse šole so za njim. Zdaj je doktor bogoslovnih ved. Nekje daleč pa teče reka Nil. Tam v vroči deželi črnih ljudi, večji kot za poldrugo Evropo, tam

so potrebni misijonarji. Vendar je dr. Ignacij Koblehar s svojimi sanjami in predstavami drugod. Z goreče vernim srcem in prebujeno domišljijo se mudi v Indiji. Za kak trenutek se mu zagdi, da je res tam. Predstojniki pa po treznem premisleku sklenejo, da je edino on pravšnji. Ta duhovnik iz kranjske dežele se zagdi učenim glavam najbolj

primeren za Afriko. Nepreklicno, tam je treba poganom ožnati evangelij!

Ignacij ne ve, ali je razočaran ali samo zmeden. Edino to je jasno, da mu je širno Indijo odplaval Nil. Toda, ali ni predstojnikom obljubil, da bo vedno izpolnjeval njihovo voljo? Lebnov Nacek, ki si kače lovil z golo roko, mar se boš zdaj cmeril?

Poslovi se od rimskih prijateljev, svojih učiteljev. Nič se, odrasli možaki, ne sramujejo solza. Tudi Jezus je kdaj jokal. *Je tebe sram jokati?*

Kaj pa jezik? A ladja že reže valove proti Neaplju in pot vodi dalje. V Libanonu se dr. Ignacij v osmih mesecih nauči arabščine. Nepričakovana sreča ga doleti: na poti v misijon obišče Sveto deželo. Po Učnikovih stopinjah hodi!

Dalje! Do tja, kamor mu misijonska vnema načrtuje pot.

***Jutri pripravi majhno pozornost
ali dar za svoje najbližje.***

Tedaj se je dotaknil njunih oči in rekel:

»Zgodi se vama po vajini veri.« In oči so se jima odprle. Mt 9, 29-30

Predstojnik

Ladja drsi po Belem Nilu. Od časa do časa pa se komaj prebija po njem. Misijonar Knoblehar, njegov predstojnik in še dva misijonarja po sedmih

mesecih prispejo na cilj. To je Vzhodni Sudan, dežela črnih ljudi. Tam ne poznajo letnih časov, le deževno in sušno dobo. Hitre toplotne spremembe, od silne vročine do prav takega mraza, da tudi domorodci šklepetajo z zobmi.

Kartum. Ima pa ta kraj še eno ime: grob Evropejcev. Predstojnik žboli. Preden ga objame smrt, določi

Knobleharja za svojega naslednika z naročilom, naj skrbi, da bo med pogani zaživel krščanski misijon.

Ali kdaj pomisliš na naše misijonarje? Ali poznaš koga?

Res, s težavo in počasi žraste na zemlji črnih ljudi preprosta kapela. Tudi prostor in prostorček za stanovanje. Zgrajeno je z blatom in protjem. Okna brez stekel, prepih je neznošen. Komarji, škorpioni, mravlje – majhne nevarne žverine. Ljudje pa pretkani. Le v najem prepustijo misijonarjem nekaj zemlje. Ko bodo pomrli, bo ostala njihova! Saj ne bodo dolgo zdržali ti bledokožci!

Prišlo je deževje. Kar so zgradili, bo razpadlo. Pa ni. Po božjem čudežu je obstalo. Predstojnik je zdaj Knoblehar in v skrbi za misijon ugotovi, da je zmanjkalo denarja.

**Deliti je pomembno. Izroči dar,
ki si ga pripravil/a za najbližje.**

Ko pa je zagledal množice, so se mu zasmilile,
ker so bile izmučene in razkropljene. Mt 9,36

Preplavilo ga je

V spomine je utonil. Sam sebi se je zagzel ubog. Kaj počne na tem svetu kot duhovnik in misijonar? Kar precej let je minilo od takrat, ko je v Novem mestu poslušal pridigati Friderika Baraga. Opisoval je razmere med Indijanci v Severni Ameriki. On se je navdušil za Indijo in Indijce. Pristal je pa v Afriki. O Bog nebeški, kako drugačni so Tvoji načrti od mojih. Ko je bil še doma v Škocjanu, kako je bilo takrat vse lepo in spodbudno! Največ časa je prebil v naravi. Saj se mu je zdelo, da sliši šepetati tudi trave. Ptice je tako in tako prepoznal po njihovih glasovih. Ponoči so skovikale sove. Ljudje so pravili, da priključijo smrt. Ne, samo po sovje se pogovarjajo med seboj. V šoli je zvedel veliko novega. Strogi učitelji so usipali znanje kot iz polne košare.

On ga je hitro zgrabil in ničesar ni pozabil. Večkrat je bil pohvaljen. Pohvala je za spodbudo. Kako pa on ravna z ljudmi? Mogoče jih premalokrat pohvali! Naj vendar vidi, koliko dobrega imajo v srcu. Pa četudi so grešniki. Mar jaz nisem? Ali raje raziskujem vse mogoče ali raje molim? Bog nebeški, ne zameri mi. Z vsem srcem že-

lim, da bi bilo vsako moje opravilo obenem tudi molitev! Vse, kar počnem kot misijonar, naj bo prižadevanje gate in za ljudi. Hvala, da me gad ni strupeno pičil, ko sem ga, otrok nespametni, ulovil z golo roko.

Pa tvoj spomin na zgodnja otroška leta?

Pohvala je namenjena spodbudi.
Nameni tudi ti komu kakšno pohvalo.

Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu.« Lk 1,30

Kupil jih bo

Že v Rimu je bilo tako, da mu je zmanjkalo denarja. Škof tega ni bil prav nič vesel. Gospod škof, jaž pa še manj, si je mislil takrat, ko je bral

njegovo pismo. Vendar ga škof ni pustil na cedilu, če ga je pa posvaril, je bila to njegova dolžnost. Zdaj pa? Ni druge poti, kot da si denar izposodi. O tem obvesti predstojnike v Rim. Znana zgodba, le da tokrat ne iz Ljubljane, ampak iz Večnega mesta. Polno karajočih besed. Seveda, gospodje, a ko bi vi vedeli ... Kakor koli, zdaj je med črnimi ljudmi in zanje se mora potruditi.

Pravzaprav za samega Boga, da jih pouči o evangeliju.

A pri kom naj pravzaprav začne? Pri kom naj v tujem kraju med tujimi ljudmi misijonar začne? Pri kom drugem kot pri otrocih! Toda kako priti do njih, da bi se lahko začela šola? Kako, kupiti jih bo moral. V Kartumu na trgu. Sami mali sužnji, sestradani in povrh še vklenjeni. Nič zato, če kdo kar umre. Dovolj jih še ostane in vsakega bi bilo dobro prodati za velik denar. Zato gre Knoblehar na trg. Vidi, vse vidi in mu prebode srce. Zbeži, hitro zbeži! Ko preboli vso resničnost, se spet odpravi na trg. Nekaj dečkov kupi. Tako jih reši suženjstva. Ko bi mogel omehčati še srce arabskih trgovcev; njim dečki pomenijo toliko kot blago. Naprodaj so. Ali poznaš današnje razmere po svetu?

**Prižgi drugo svečko na adventnem venčku.
Daruj za otroke v misijonih in zmolj zanje
molitev »Sveti angel«.**

Abuna

Pride dan, ko Knoblehar sporoči v Ljubljano:

»V srce me je ganilo, ko sem videl, da so jim po črnih licih tekle solze, ko sem jih krščeval.«

Pridne, bistre dečke. Učili so se tudi brati, pisati, računati. Poučevala sta jih dva: Knoblehar sam in misijonar, ki ga še ni pobrala malarija.

Pouk poteka v arabščini in italijanščini. To bodo čez čas domači misijonarji med svojimi ljudmi. Tako se bo sredi vroče Afrike širilo božje kraljestvo. *Kako pa ti lahko oznanjaš evangelij?*

O vsem žvejo Knobleharjevi rojaki iz Kmetijskih novic. Njihovo zanimanje za misijonarje se utrjuje, s tem tudi denarni prispevki zanje. A zelo se

Knoblehar razveseli dveh novih misijonarjev. Oba že znata arabsko in to je dobro. Znanje jezikov dela čudeže. Ljudje misijonarjem zaupajo, ker jim spregovorijo v razumljivem jeziku. Še bolj pa potem, ko povzamejo prav njihovo govorico. Otroci začnejo Knobleharja klicati abuna.

Oče, kličejo ga oče! Tako ga kmalu imenujejo tudi odrasli. Postaja njihov.

To je lep občutek, a kadar ljudem v stiski nima kaj dati, mu pokažejo hrbet.

Vendar Abuna zaupa v Gospoda. Od kod bo prišla pomoč?

Z družino zapojte »Angel gospodov je oznanil Mariji« za uspešno delo naših misijonarjev.

torek
10. december

Tako tudi ni volja vašega očeta, ki je v nebesih, da bi se pogubil kateri od teh malih. Mt 18,14

Po Nilu

Misijonske postaje bo treba ustanoviti. Samo iz enega kraja ni mogoče doseči vseh po širni okolici naseljenih ljudi. Edina pot do njih je pa Nil. Poiskati jih bo treba, najti njihove naselbine. Najprej pa počakati, da pride karavana trgovcev. Njim se bo moral Knoblehar pridružiti. A ne več na njihovi ladji, le njihovi karavani.

Misijonar najame svojo jadnico z moštvo. Saj ve, spet ga bodo rimski predstojniki opozorili, naj ne zapravlja denarja.

Na eni od sedmih ladij na Beli reki zdaj gospodari misijonar. Ta je trgovcem trn v peti. Lahko da bo opazil njihove goljufije. Ladje se preHITEVAJO in ZAOSTAJAJO. Na nekaterih so tudi vojaki in eden od njih preprosto zažge kočo tamkajšnjih ljudi. Niti otroka Knoblehar ni mogel rešiti iz nje.

Doma na Kranjskem se ljudje samo čudijo. Posebno pa potem, ko izidejo njegovi zapiski z naslovom Potovanje po Beli reki. Nemško izdajo prebereta znana potopisca, Anglež in Nmec. Z velikim spoštovanjem omenjata misijonarjeva odkritja.

Kjerkoli se ustavi Knobleharjeva ladja, so ljudje prepričani, da je Abuna čarovnik.

**Najlepša darila so tista, ki se jih ne da kupiti.
Najdragocenejše darilo je naš čas.
Posveti čim več svojega časa ljudem,
ki jih imaš rad/a.**

Ta bo velik in se bo imenoval Sin Najvišjega.
Gospod mu bo dal prestol njegovega očeta Davida. Lk 1,32

Išče primeren kraj

Bolniki, ki jim Abuna daje evropska zdravila, res hitro ozdravijo. Ne, ni čarovnik. Govori jim o Bogu in o Mariji. Bolnikom obesi za vrat svinjico Matere Božje. Zvečer, ko se vse umiri, ima čas misliti tudi na dom.

Že dolgo je na poti, primernege kraja za razmah misijona pa ne najde. Tudi previden mora biti. Domačini, pretkani trgovci, vojaki. Vendar vzbuja Abuna pri njih tudi spoštovanje. Zakaj kar naprej nekaj piše in riše in meri. Kaj namerava? Najbrž ni le oznanjevalec nekega novega boga. Kje se je naučil jezika črnih ljudi, on čudne mlečne kože? Ga res razume ali samo ugane pomen? Povrhu nabira razne predmete. Če ga tako zanimajo, naj jih pa ima!

Čuden je ta beli človek. Prvi, ki ga vidijo. Lep ni prav nič. Lahko bi bil tudi žival, a bo že držalo, da je menda človek. Celozelo prijazen je. Le kdo je ustvaril njega? Mogoče Veliki duh.

Kako je doma? Kako je doma tam daleč v Škocjanu, premišlja Abu-
na. Misel mu pohiti na Stopno v Marijino

romarsko cerkev. Že preskoči v Rim na grob sv. Petra. Grobovi, grobovi. Tudi misijonarji, ki se odpravijo v črno Afriko oznanjati evangelij, legajo vanje. On je še zdrav, za zdaj še. Hitro prežene nadležno večšo, misel na smrt, saj je vendar vdan božji volji.

Po štirinajstih dneh vsakovrstnih izkušenj se vrne v Kartum.

Nameni sošolcu ali sošolki spodbudno besedo.

In Gospodova moč je bila, da je ozdraviljal. Lk 5,17

Prositi gre

Tare ga mnogo skrbi in težav. Ljudje ga pa kličejo Suliman in Abuna. Oče in Modri človek. Če je tako zapisan tudi pri Bogu, je dobro. Trudi se, da bi bil vsem kot oče in da bi mu Bog dajal potrebne modrosti. Arabski trgovci bi se ga radi znebili. To znajo opraviti tudi zgrda. Ko bi vedeli, kako nebogljen je pravzaprav. Kam naj se obrne po denarno pomoč? Kam drugam kot domov na Kranjsko.

»Neutrudljivi gospod je zelo zagorel,« pišejo Kmetijske novice, »kar se njegovi turški obleki dobro poda.« Kako ne bi vzbudil pozornosti! Dolga rdeča halja, turban na glavi, brada do pasu. Pa koliko vsakovrstnih predmetov je prinesel s seboj. Glavnike, glasbila, rogove, kože, puščice ...

Lahko si jih ogledaš v muzeju, in to kar v Ljubljani.

Domači toliko, da ne omedlijo. A tak je zdaj naš Ignacij! K sveti maši na Stopno pride od blizu in daleč štiri tisoč ljudi. Ne morejo vsi v cerkev. Vsi si pa brišejo solze, ko ga slišijo pridigati. Njihov rojak iz nekih daljnih krajev. Ne, ni Avstrijec, kot piše v nekaterih časnikih. Lebnov gospod iz Škocjana je!

Ljudje izkažejo misijonarju svojo radodarnost. Kar nekaj sužnjev bo lahko odkupil, ko se vrne pod afriško sonce. Še več pa bi jih rad pridobil za veselo oznanilo evangelija.

Jutri, na sv. Lucijo, posej božično žito, da bo za božič zraslo v lep pašnik.

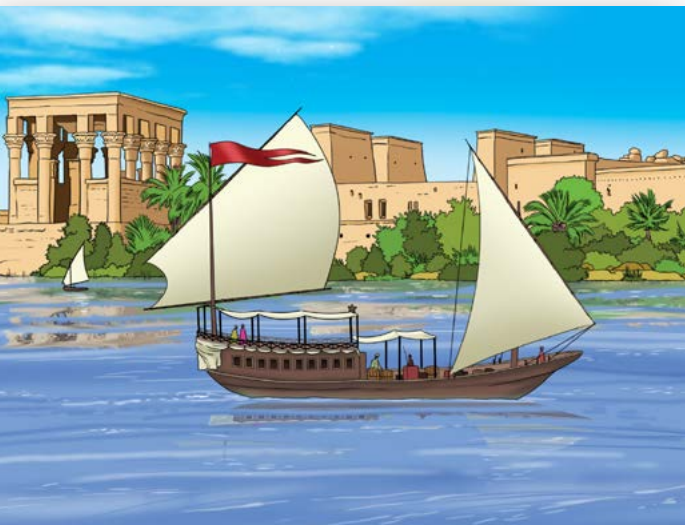
petek
13. december

Sv. Lucija

Podoben je otrokom, ki sedijo po trgih in kličejo drugim:
»Piskali smo vam, pa niste plesali.« Mt 11, 16-17

Stella matutina

Lepo je videti domače in se malo odpočiti. Ne povsem, ker skrbi ne spijo. Zdaj, ko je tu, mora še v Rim. Abuna želi doseči ustanovitev Društva za širjenje vere. Potem bo lažje urejati potrebne reči. Pet duhovnikov je pridobil za svoj misijon. Med njimi je Martin iz Šentjerneja in Janež z Gorenjskega.

V Rimu ga sprejme sam papež. Celu uro se pogovarjata. Tudi časniki poročajo o tem.

Zdaj parnik še sope proti Aleksandriji, dolg postanek je bil potreben v Kairu. Naprej gre počasi. Nil je nevaren. Enega od misijonarjev napade očesna bolezen. Dobro, da ima Abuna

nekaj evropskih zdravil. Kmalu se bo treba pretovoriti na kamele. Pridno se učijo arabščine in jahanja.

Zapomni si pregovorno modrost: Kolikor jezikov znaš, toliko moč veljaš.

Abuna ima celo grmado skrbi. Ne more ostati večno odvisen od tujih ladij. Svojo mora kupiti. Nekaj denarja zdaj ima. Pogajal se bo za najnižjo ceno. A ne samo ladja, potrebni so tudi ladjarji!

Bo že nekako z večno božjo pomočjo. Ladja je njegova. Stella matutina, Jutranja zvezda! V kapeli je nameščena Marijina podoba. Vsi občudujejo to lepo sveto ženo!

18. oktobra 1851 razpne Jutranja zvezda jadra na širnih vodah Belega Nila. Vrhovi piramid se izgubijo v daljavi.

Jutri je sobota. Potrudi se in lepo pospravi svojo sobo.

Tako bo tudi Sin Človekov trpel od njih. Mt 17,12

Po vodi in po kopnem

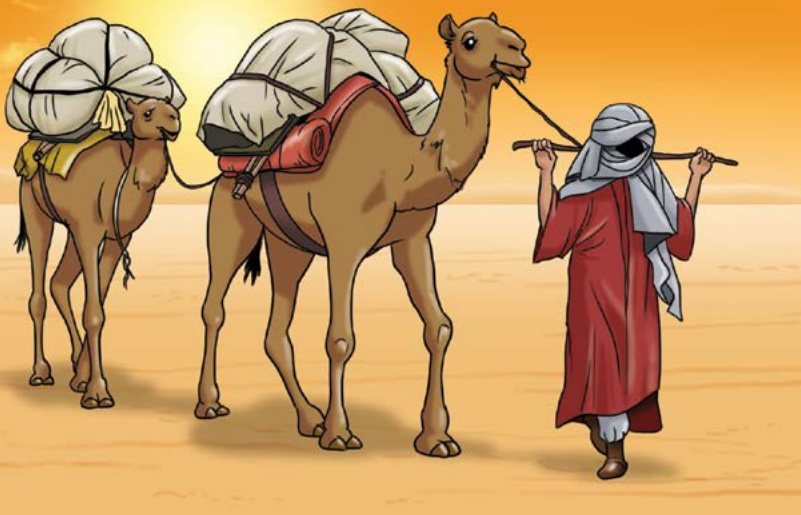
Ne gre gladko. Jutranja zvezda se bojuje z vetrovi. Kaj vetrovi, s pravim viharjem. Ko pa pojenja severni veter, mora moštvo ladjo vleči proti rečnemu toku. Kot da bi z ladijskim tovorom hodili peš po Nilu! A kmalu Jutranja zvezda spet mirno drsi po vodi. Toda čakajo jo brzice. Kar šest in nevarne so. Že prva jim požene precej strahu v kosti, predvsem pa napora v telo. Dvesto najetih težakov se bori s silo vodovja.

Kakšna sprememba! Nil začne nenadoma upadati. Pa zdaj? Veliko tovora morajo preložiti na kamele in popotniki se bodo ločili. Nekaj jih ostane na ladji, drugi postanejo člani karavane. Abunovi predstojniki ne morejo niti slutiti, kaj doživlja misijonar tam daleč od Rima in domačih krajev. A ne velja brez pomena za modrega človeka, solimana. Odloči se: Janez z Gorenjskega naj upravlja Zvezdo, da bo premagovala brzice, vsi drugi se bodo podali na kamelah skozi puščavo. Ni druge rešitve in ne druge poti.

Se ti pred odločitvijo s kom posvetuješ?

Tisoč goldinarjev stane Solimana pretovarjanje prtljage na kamele. Potniki zamenjajo tudi obleko. V črnih talarjih bi tukaj zgoreli.

Daruj še ti za naše misijonarje.

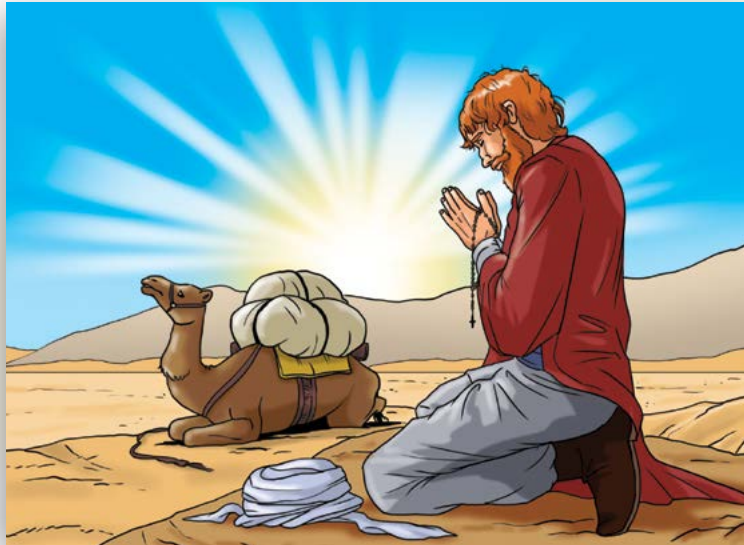
Slepi spregledujejo, hromi hodijo, gobavi so očiščeni,
gluhi slišijo, mrtvi so obujeni. Mt 11,5

Cilj je še daleč

Karavana kamel. Ko so se v Kairu učili jahanja, so se smejali. Zdaj vidijo, kako naporno se je prebijati po puščavi. Puščoben svet. Ravnina, pesek, neznosna vročina. Živali se upehajo, treba je počivati. Misijonarji ta čas molijo, pojejo domače nabožne pesmi in zapisujejo, kar na poti opazijo. Če med njimi ne bi bilo Knobleharja, kako bi zdržali?

Dolgo so že na poti. Tedni minejo, preden zagledajo modro vodo Nila. Dva dni samo počivajo. Niso še na cilju. Prebivalci dežele jih prijazno pozdravljajo, kajti s karavano je treba biti prijazen.

Najamejo dve ladjici in se spustijo v Modri Nil. Abuna pa riše in riše in piše. Napisal bo slovnico jezika domorodcev. Kaj vse on zmore!

Poznaš osebno kakega raziskovalca, umetnika?

Da ni spet fatamorgana? Ni, resnični misijonski vrt z avstrijsko zastavo je. Ni konca pozdravljanja. Misijonarski gojenci ogledujejo goste. Počitek med njimi je res blagodejen. Že štiri mesece so na poti, dva meseca samo po Nilu in skozi puščavo.

Abuna veliko moli in se zahvaljuje. Pa tudi na domače misli, o da! In odganja nadležne misli in skrbi. Spet in spet se v mislih pomudi pri Materi božji iz romarske cerkve na Stopnem. O, daljni domači kraji!

Prižgi tretjo adventno svečko.

Z družino ob venčku zapojte »Angel gospodov«.

In on jim je rekel: »Tudi jaz vam ne povem, s kakšno oblastjo to delam.« Mt 21, 27

Snovanja in načrti

Misijonarji doživljajo pogosta presenečenja. Saj jim že narava pripoveduje popolnoma drugačne zgodbe, kot so jih bili vajeni doma. Knobleharjev misijon v Kartumu postaja znan daleč naokrog. Domačini se marsikaj naučijo že samo s tem, ko vidijo misijonarje pridno delati in iz zmešnjave ustvarjati

red. Misijonar Janež pa je drugačnega mnenja. Sestri malo v šali malo zares popiše, kakšne nerode so možaki pri pomivanju, pospravljanju, kuhanju in šivanju. Ali naj se potem jezijo nad otroki, ker nočejo jesti z žlico in ker se križajo kar z obema rokama.

Abuna premišlja, da bi kupil zemljišče za bodoči zavod, v katerem bi redovnice poučevale deklice. Ne samo dečkov, tudi

njihove sestre je treba česa koristnega naučiti. Iz evropskih semen graste tu rajsko zelenjava, a tudi dela z njo se je treba naučiti. Pa še eno misijonsko postajo bi rad ustanovil Abuna. Modri Soliman kar naprej nekaj snuje.

Veš, kaj so genetsko spremenjeni organizmi?

Nikomur ni do smeha, če ga začne tresti mrzlica. Tista, ki te trese od znotraj navzven. Povrhu pa še škorpijoni. Eden od misijonarjev je občutil njegovo ljubeznivost. Dobro, da je sploh ostal živ.

Dnevi so vsi po vrsti utrudljivi. Knoblehar zaupa in moli, veliko moli.

Jutri pomagaj mami skuhati kosilo.

torek
17. december

Boazu je Ruta rodila obeda. obedu se je rodil Jese.
Jeseju se je rodil David, kralj. Mt 1, 5-6

Primeren kraj

Abuna išče primeren kraj, kjer bi nastal nov misijon. To so dolga iskanja in domačini prišleke odganjajo dalje. Potujejo predvsem ponoči. Loti se jih bolezen. Drug drugemu podelijo zakrament maziljenja. Soliman obleži brez zavesti. Po milosti božji ostane živ. Počasi, prav počasi se pomikajo po reki navzgor. Vse natančno popisujejo, da bodo zapise poslali v domovino. Samo tako bodo bralci Zgodnje Danice lahko zvedeli, kaj doživljajo oni in kakšni so kraji na njihovi misijonski poti.

Končno dosežejo vas, kjer jih ne odženejo. Visoko na jugu najbližje Bemu Nilu. Gondokoro. Vaški poglavar ve, da prinašajo napredek. Učili jih bodo pridelovati, najprej bolj koristno obdelovati zemljo.

Abuna kupi zemljišče. Blizu je misijonska postaja očeta Vinca, ki ga domačini zelo cenijo. Prišlekomi prihiti na pomoč, a tudi Knoblehar se bo hitro naučil novega afriškega jezika. Le komaj tri dni so tu in že je mednje zaplahutala smrt. Vzela je prijaznega Angela Vinca.

Misijonarjev se poloti domotožje. Ah, dom! Tu je vse tako drugače. Tu ni pesmi

zvonov. Vroči kraji, črni ljudje. Oni so tujci. Toda, mar niso zato misijonarji, da poganom ognanijo veselo sporočilo evangelija?

Gospod, daj Angelu Vincu večni mir in pokoj. Abuna moli. Abuna tiho moli.

**Pridno se uči, in če te kdo prosi
za pomoč, mu pomagaj.**

Ko se je Jožef zbudil, je storil tako, kakor mu je naročil angel.
Vzel je svojo ženo k sebi. Mt 1,24

Kdo pravzaprav je?

Vogelni kamen za kapelico Matere Božje je blagoslovljen. Misijonski vrt ne trpi nobene žeje, rešuje ga namakalna naprava. Domačini strmijo. Saj to lahko koristi tudi njim, ti tujci znajo marsikaj. Težava je pa s poučevanjem otrok. Trmasti so in nezaupljivi in ne brigajo se za red. Gorje, kadar se stepejo. To ljudstvo se tudi sicer veselo pobija.

Toda Knoblehar bo misijonsko postajo kmalu zapustil in se vrnil v Kartum. Utrujen je, a še ponoči ne more spati. Spomini ga obiskujejo. Marija s Stopnega, ali se bova še kdaj videla?

Koliko tebi pomeni kaka božjepotna cerkev?

V Kartumu so ga vsi veselili. Kar norijo od veselja. Mislili so, da ni več živ, vendar je spet med njimi. Varujejo ga angeli in Božja mati. Tudi on je vesel, saj bodo iz domovine prišli novi misijonarji, tudi razni obrtniki. Trideset velikih zabojev raznih stvari da imajo s seboj. Tudi tri majhne zvonove za prvo kapelico sredi Afrike. Prihaja tudi stari prijatelj Jože Lap. Naproti jim pojde in mladega barijskega poglavarja Muga bo vzel s seboj. Naj vidi, kakšno je mesto.

Nad mestom Muga samo strmi. Saj bo med temi visokimi zgradbami zgubil zavest! Ali v njih živijo ljudje? Abuna pa vsi poznajo in vsi se ga razveselijo in z vsakim govori v drugem jeziku. Kdo sploh je ta Abuna? V njem gotovo živi Veliki duh.

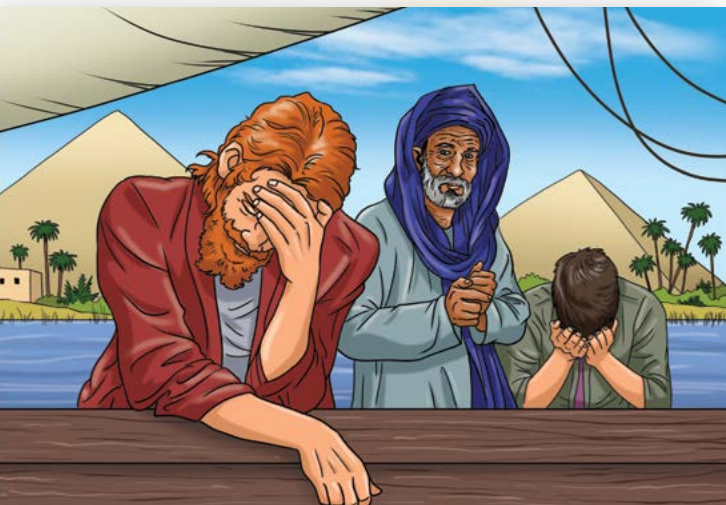
**Bodi tudi ti obrtnik.
S pomočjo staršev naredi preprost križ
in ga postavi v svojo sobo.**

Ne boj se, Zaharija, kajti uslišana je tvoja molitev.
Tvoja žena Elizabeta bo rodila sina. Lk 1,13

Nove izkušnje

Na poti proti Kairu so in z njimi je mladi duhovnik Luka Jeran. Vseh se loti očesna bolezen. Ladijski kuhar pade v vodo. Tako se vsi prestrašijo,

da pozabijo moliti. Ladijski pomočniki ga spravijo nazaj na krov. Zelo je moker. Duhovnik Jeran pa vsak hip bolj bled. Čim hitreje naj srečajo ladjo, ki plove proti Aleksandriji. U, kako dolga bo za bolnika pot do Ljubljane.

Prvi november l. 1853. Ta dan je v Severni Ameriki posvečen v škofa Friderik Baraga. Abuna se spominja njegove pridige v Novem mestu,

tiste odločilne, da tudi on ni več okleval. Doma v Škocjanu, tega pa ne more vedeti, mu umira brat.

Za pot skozi puščavo dobi petdeset kamel. Za misijonarje popolnoma nov svet. Prvi za vodnikom karavane jaha Knoblehar. Gonjači kamel so surovi ljudje. Abuna jim odločno in brez besed pobere meče. Potem pa fatamorgana; oj, kako lepi vrtovi! Dobro, da se vse srečno izide. Le Abuna se loti bolezen, a Muga mu zvesto streže. Srečujejo karavane in te vodijo sužnje. Črni deček je oslu privezan za rep. Groža. Smer jim kažejo kosti velblodov, ki so poginili na poti.

Berberi. Spet se bodo vkrcali na ladjo. Abuna zve, da sta v Kartumu umrla oba misijonarja.

Tri dni ne spregovorijo, od žalosti samo molijo.

**Moli tudi ti za otroke,
ki trpijo lakoto
in doživljajo vojne grozote.**

Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu.« Lk 1,30

Vztrajati hoče

Ladja je na poti v Kartum. Na sveti večer se ustavi in k polnočnici pride več vaških mož. Opazijo sliko Device Marije. O, kako lepa žena!

Abuna se odloči, da bo nove misijonarje poslal na dva kraja, vsaj nekaj v Gondokoro. Mučni meseci same boležni in smrti. Eden od novih misijonarjev je močno razočaran, domov piše žalostno pismo.

Abuna je spet na Nilu. Sreča se z ladjo, na kateri se dva misijonarja vračata v Kartum. Nista zdržala. Razmere so bile pretežavne, domačini grobi. Vsi po vrsti so kradli z misijonskega vrta. Naj se poberejo od tod ti mlečnokožci!

Abuna pošlje enega od misijonarjev iskat prostor za nov misijon. Abuna Soliman nenehno načrtuje. V Gondokoru se vse zgrinja okoli njega. Tako radi da ga imajo? Ah ne, priliznjeni so. Darila hočejo od njega. Daj nam steklene kroglice! Daj še!

Po čem se po tvoji izkušnji lažna prijaznost razlikuje od resnične?

Streli iz topov! Boj za slonovino. Ranjenci. Misijonarji imajo polne roke dela. Med domačini tako pridobijo ugled. Smrt pa kar ne prizanaša. Izmučenega misijonarja iz Slomškove škofije pokopljejo na bregu Belega Nila.

Naj se ob vsem težkem in hudem Soliman ustavi? Ne. Odloči se z Jutranjo zvezdo podati po reki navzgor.

**Jutri skupaj s starši speci piškote.
Recept dobiš na naslednji strani.**

Dragi otroci. December in predvsem vikendi so čas, ko lahko z družino kvalitetno preživimo skupni čas tudi ob peki peciva. Zato smo v sodelovanju z revijo Mavrica pripravili spodnji recept.

LEŠNIKOV VENČKI ZA PRIJETNE SLADKE TRENUTKE

Peče Peter – 9 let

Prihaja čas v letu, ko sem več doma. Zato večkrat zaidem v kuhinjo in brskam po omarah, ali se v njih skriva kaj sladkega. Ničesar ne najdem, zato vprašam mami, kaj naj naredim.

Ja, piškote! Sladke, okusne, preproste, lepe, takšne, ki jih lahko komu podarim za Miklavža ali z njimi okrasim božično drevesce! Sestavine zadostujejo za 90 venčkov.

Sestavine za testo:

250 g zmečkanega masla
200 g (rjavega) sladkorja
1 zavitek vaniljevega sladkorja ali četrt stržena vaniljevega stroka
2 jajci
350 g moko
150 g jedilnega škroba (gustin)
100 g mletih lešnikov, mandljev ali orehov

Preliv:

100 g sladkorja v prahu
2 žlici limoninega soka
čokoladne mrvice
pisani majhni bombončki
grobno sesekljane pistacije, olupljeni mandlji in podobno kandirano sadje

Namig: Piškote lahko prelijemo ali prebrizgamo s stopljenim, skoraj že ohlajenim čokoladnim prelivom.

Maslo, sladkor in vaniljev sladkor z mešalnikom penasto vmešamo. Vmešamo jajca, moko, mlete lešnike in jedilni škrob ter vgnemo gladko testo.

Testo zavijemo v folijo za živila in ga za 1 uro shranimo v hladilnik.

Pečico vklopimo na 200 °C. Pladenj obložimo s papirjem za peko. Testo nadevamo v brizgalko ali »testomat« in oblikujemo venčke, črko S ...

Nabrizgamo lahko tudi paličice in iz njih oblikujemo venčke.

Pečemo od 8 do 10 minut, toliko da testo nežno porjavi. Pečemo lahko tudi več pladnjev naenkrat, v tem primeru vklopimo kroženje zraka in znižamo temperaturo za 10 °C.

Sladkor v prahu zmešamo z limono. Limono dodajamo po kapljicah, saj se preredko testo preveč poliva. Testo nadevamo v vrečko za živila, odrežemo vogalček, da nastane ozka luknjica, in vrečko z eno roko stiskamo, z drugo pa rišemo po venčku.

Posujemo jih z izbranim posipom. Lahko jih okrasimo z vrstico. So lepo darilo ali okras za božično drevesce.

še več slastnih receptov najdete v reviji **MAVRICA**

sobota
21. december

In je na ves glas vzkliknila in rekla: »Blagoslovljena ti med ženami in blagoslovljen sad tvojega telesa!« Lk 1,42

Ali je še živ?

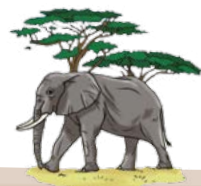
Ali je Soliman bolj misijonar ali bolj raziskovalec? Vse zapisuje in nekaj riše in le zakaj ga zanimajo vremenske drobnarije! Z Jutranjo zvezdo je prišel najdlje na jug, nihče še tako daleč. Prav v bližino ekvatorja. Dolgo je veljalo, da dlje kot do Kartuma ni mogoče priti.

Njegovo vodilo je bilo: Hvalite Gospoda vsi narodi. Zanj je tvegalo vse v želji, da bi bilo misijonarskih postaj vedno več. A je že v Gondokoru ostal sam; pomočnike mu je pobirala smrt. Nepopisno veselje ga je prevzelo, ko je prav tam krstil prvega odraslega možkega. Odtlej ni bil več Kani, postal je Peter. Obljubil je, da se odreka poganski navadi imeti več žena. Ko je Abuna krstil še enega odraslega človeka, se mu je že mudilo nazaj v Kartum. A se prej odpravi pogledat, do kam je prodrli njegov misijonar Jernej Mozgan. Našel ga je pri kapelici iz blata na misijonarski postaji Sveti Križ. Drobnost trščico sv. križa, ki mu jo je bil podaril škof Slomšek, je Jernej vgradil v preprost oltar. Ljudi uči gospodarjenja in pridelovanja, pripoveduje jim o Bogu in človekovi neumrljivi duši in življenju po smrti. Verjamejo mu. Ljudem najde vodo, skoplje jim sedem metrov globok vodnjak. Mar je čarovnik?

Solimana pa že dolgo ni nazaj. Po Kartumu se širijo govorice, da najbrž ni več živ.

Jutri preveri, če imaš že vse pripravljeno za postavitev jaslic. Če še nimaš mahu, pojdite z družino na izlet in ga naberite.

Ko se je Jožef zbudil, je storil, kakor mu je naročil
Gospodov angel. Vzel je svojo ženo k sebi. Mt 1,24

Dela bo več kot dovolj

Težko bo v novem kraju ožnanjati evangelij, tu se že dvigajo minareti. Torej živijo po vaseh muslimani. Pokrajina tudi ne ponuja veselja. Naseljujejo jo hijene, noji, gazele, antilope, v Nilu pa krokodili. Vročina pa taka, da niti lesenega predmeta ne moreš prijeti. Dva dni se na kamelah pomikajo skozi suho travo. Vonj po dimu zapira nosnice, nekje gori.

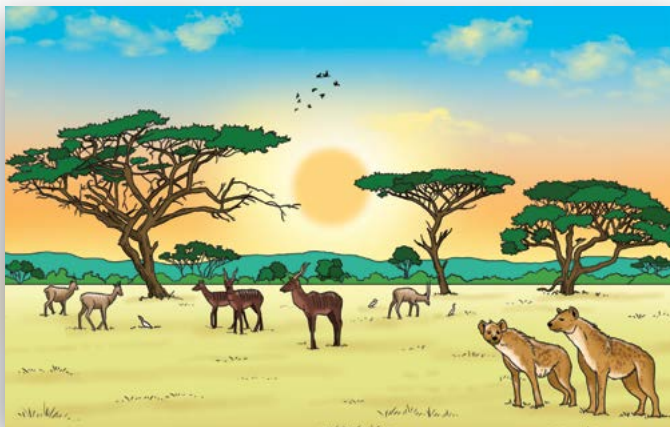
Abuna poroča na Dunaj, kako in kaj se dogaja v tem daljnem misijonu. Zgradili bodo zavod za deklice in zavod za dečke. Za petdeset goldinarjev je odkupil malega fantiča. Podtalna trgovina s sužnji še vedno cvete, čeprav je suženjstvo z zakonom odpravljeno. In nova skupina misijonarjev prihaja. Spet je med njimi Luka Jeran. Spet se mora obrniti, a s seboj v Ljubljano pripelje majhnega Afričana Fadala. Odslej bo to Jožef Kranjski. Vsi časniki pišejo o tem. Sicer pa misijonarji srečno prispejo na cilj.

Luka Jeran je v Ljubljani ustanovil razdelilnico hrane za siromašnejše ljudi, imenovano Ljudska kuhinja. Kot gostišče deluje še danes.

Abuna jim razkaže novo domovanje. Treba bo odhajati v Gondokoro, k Svetemu Križu in še kam. Afrika je neskončna pokrajina pod vročim soncem, a sonca evangelija še ne pozna ...

Zidarji se najprej odpočijejo, potem zavijajo rokave. Vsak se potruji, da domov na Tirolsko napiše pismo in sporoči, da je zdrav in da mu je dobro. Vendar ne more niti slutiti, kaj vse ga čaka.

Prižgi zadnjo svečko na adventnem venčku. Zahvali se vsemu, kar nam je od Boga podarjeno. V znak hvaležnosti tudi ti daruj za otroke v misijonih.

Kaj neki bo ta otrok. Gospodova roka je bila namreč z njim.

Lk 1,66

Jok ga preмага

Abuna se je bal, da bo misijon v Gondokoru treba zapreti. Tam že leto dni ni duhovnika. Zdaj misijonarja pozdravljajo že od daleč. Muga ga je posebno vesel. Presneto, kristjan pa vseeno noče postati. Tudi drugi pričakujejo od misijonarjev predvsem koristi. Dobrine za telo.

Knoblehar jim prevaja molitve in sestavlja slovar barijskih besed. Zdravi bolne in ranjene in pomirja domače spore. Vse polno ljudi se

nabere okoli njega. Imajo ga za čarodeja, ker zna pisati in brati. Zvečer se pa vsi porazgubijo, ker se bojijo teme. On po dolgem času krsti malega domačina. Tako ima Gondokoro že enaintrideset kristjanov.

Odpravi se še v Sveti Križ. Za nekaj pesti steklenih kroglic kupi štirinajst sužnjev. Poslal jih bo njihovim staršem. Mali sužnji mu veselo pljuvajo v obraz. Ta navada je misijonarju tuja, a jo spoštuje. Je pač opljuvan iz hvaležnosti. Otroci na ladji kličejo otroke z druge ladje, naj pridejo k njim, tako bodo rešeni suženjstva. Abuna preмага jok. Storil bo vse, da jih bo čim več odkupil.

Ti je znano, kakšne so današnje oblike suženjstva?

Kolera začne kositi tudi po Kartumu, ne samo na Kranjskem. Prav to leto začne Abuna boleti noga. In zelo mu opeša srce. Nogo si zdravi z nojevo mastjo, srce pa – naj srcu pomaga molitev! Njegovo srce bije za Boga; bo že nekako.

Hvaležnost je lepa čednost.

Najdi priložnost, da se lahko komu lepo zahvališ.

torek
24. december

sveti večer

Da razsvetli vse, ki sedijo v temi in smrtni senci
in naravna naše noge na pot miru. Lk 1,79

Prihaja po Nilu

Zelo je utrujen. Njegov misijon je pohvaljen na Dunaju, on pa ne ve, ali je bolj duhovnik ali bolj raziskovalec. Dr. Ignacij Knoblehar. Veliko jezikov zna. Na treh celinah pišejo o njegovem delu, v Evropi, Afriki in Ameriki. L. 1857 je imenovan za častnega člana Zemljepisnega društva na Dunaju.

Boleha. V Evropo pojde vse natančno razložiti in prosit za denar. Ne zase, za misijon. Na Dunaj in v Rim in domov v Škocjan. Pa k Materi Božji na Stopno.

Komaj zdrži na poti, a samo do Neaplja. Do avguštinskega samostana, kjer je sprejet kot bolnik. Strežejo mu, pijavke mu izsesavajo kri, gosto kot smola.

13. april 1858. Po Nilu prihaja. Bela, prijazna, pa tudi resna. Prejme bolniško maziljenje. Vsega se zaveda, a se mu za kak trenutek zagdi, da je že drugje. Roke sklepa v molitev. Prepušča se v Božje roke. Duhovnik je!

Kakšen je tvoj odnos do duhovnika?

Spet lovi ob potoku in spet žvoni angelovo češčenje. Odmoli, saj je kristjan.

Kdo pa je ta Veronika, ki mu briše čelo?

Abuna ugasne. Presahne kot Nil.

Osemintrideset let, devet mesecev, sedem dni. Mrtvo telo položijo v avguštinsko grobnico.

V Škocjanu jokajo, po dveh mesecih žalostna novica doseže tudi Kartum.

Misijonarjevo življenje in smrt sta kakor križpotje. Svoj kompas naravnajmo po njegovi veri v božjo Previdnost.

Božji ljubljenec, Ignacij Knoblehar, pokaži na smer v Nebo.

Pokadite hišo in pri tem molite za blagoslov, posebno še tistih, ki ga najbolj potrebujejo.

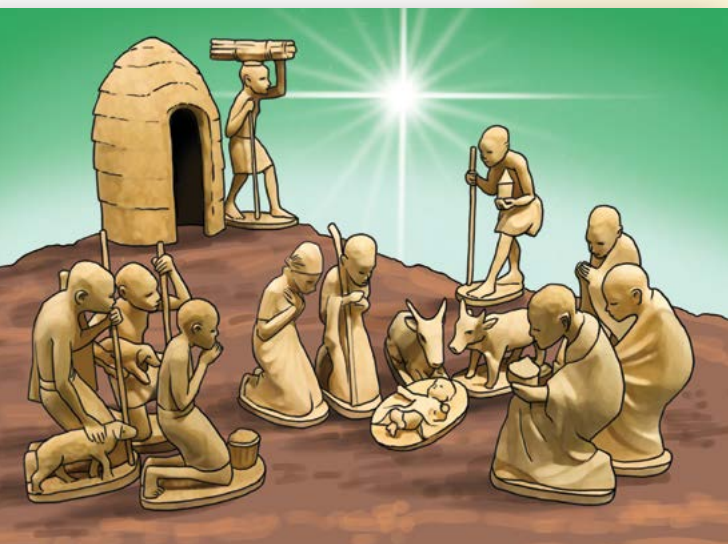
sreda
25. december

Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Bog,
ki biva v očetovem naročju, on je razložil. Jn 1,18

božič

Tisočkrat hvaljen

Sveti večer in božič sta globok vir blagoslova. Sredi hladne zime topli gejzir. Vre iz božjega Srca. Betlehem in naše predstave, naslonjene na sveto-pisemsko sporočilo. Hlevček, topla živalska sapa in neko Dete. Družina na poti in rojstvo. Tek stoletij in današnji dan. Ohranjanje spomina!

Svetovečerni blagoslov ter zgodnja božična »pastirska« sveta maša.

Mir. Mir božji.

Toda, če se nam Dete ne rodi v srcu, pravimo, je vse izgubljeno.

Božiču smo se navadili reči družinski praznik. Pravi pomen mu daje blagoslov. Zato smo blagoslovili dom na sveti večer. Obhodili vse prostore in molili. Kakor sveta Družina smo; romamo skozi svoj bivanjski prostor,

trdno povezani v najtrdnejšo skupnost. Povezuje nas Ljubezem.

Na začetku je bila Beseda, piše v Svetem pismu. Zato se zavedajmo pomena svojih besed ... Z besedo Bodi je Bog ustvaril svetlobo in svet. Z besedami se ljudje ljubkujemo; ni prav, da se ž njimi žalimo.

Božič. To je detece, majhen Bog. Ni se nam ga treba bati. Ne bo nam gospodoval kot Jupiter.

*Tisočkrat hvaljen, o Bog, za ta svet.
Tisočkrat hvaljen za dobre ljudi.
Tisočkrat hvaljen za moje oči,
ki čar jim te zemlje je bil razodet.*

**Dodaj še ti nekaj verzov –
zahvali se Jezusu,
da je prišel v tvoje srce.**

AKCIJA »OTROCI ZA OTROKE«

Kam z darovi?

- Zbrane darove v misijonskem **šparovčku** lahko **oddate svojemu župniku**, ali pa storite tako, kot ste se dogovorili v župniji. Lepo je, da skupaj z drugimi otroki prinesete **šparovček** k jaslicam v cerkvi.
- **Šparovček** lahko tudi **osebno prinesete** v Misijonsko središče Slovenije
- Zbran znesek lahko starši v okviru adventne akcije **nakažejo tudi na račun**, ki je napisan na zadnji strani tega Adventnega koledarja.

Lanskoletne darove, ki ste jih zbrali v akciji **»Otroci za otroke«**, smo namenili za lačne otroke v Afriki, in sicer v državah Togo in Burkina Faso.

Za to akcijo, ki se odvija po cellem svetu že zelo dolgo, skrbi Družba Misijonskega otroštva. To je papeška družba s sedežem v Vatikanu, ki skrbi za širjenje in vzgojo misijonske zavesti pri otrocih. Papež Francišek je namreč nedolgo nazaj rekel, da mora Cerkev biti vedno misijonska, ker če Cerkev ni misijonska, potem to sploh ni več Cerkev. Zato je prav, da se »na-

ležete« tega misijonskega duha, saj boste le tako pravi kristjani.

Najboljši misijonarji pa smo takrat, ko smo sveti, ko imamo Jezusa v srcu. **Vsakdo je poklican, da postane bivališče Boga, tabernakelj, kjer kraljuje Bog.** Ali ni prav to, na kar nas spominja Pavel v pismu Korinčanom: »Mar ne veste, da je vaše telo tempelj Svetega Duha, ki je v vas in ki ga imate od Boga?« (1 Kor 9,19).

Vsaka oseba je bila ustvarjena po božji podobi in še več: ustvarjena je bila, da postane bivališče Boga. Zato bi lahko rekli, da je nalogo današnjih misijonarjev najbolje razložila nizozemska pisateljica Etty Hillesum v svojem dnevniku, kjer je izrazila željo, da bi ta čudež lahko vsakdo razumel. Da, vsaka oseba je bivališče Boga: »Obljubim ti, obljubim ti, moj Bog, poiskal ti bom bivališče in streho v največjem možnem številu hiš ... toliko zapuščenih hiš, kjer te bom naselil kot povabljenega ...«.

VABILO NA KOLEDOVANJE – TRIKRALJEVSKA AKCIJA

Adventni čas, čas priprave in pričakovanja rojstva Jezusa, je končan. Jezus se je rodil, je med nami in kar je najbolj pomembno, je tudi v nas in naših srcih. Jezusa, ki se je naselil v naših srcih, izžarevamo navzven. S tem postanemo Kristonosci in konkretni prinašalci veselega ognanila ljudem, podobno kot je to v Afriki počel naš Ignacij Knoblehar.

Dragi otroci, sedaj lahko Jezusa prinašamo tudi drugim. Eden od mnogih načinov je, da se kot koledniki podate na pot po svoji župniji in prinašate ljudem veselo sporočilo božje bližine. Voščite jim praznike in srečno novo leto. Obenem pa poprosite za darove za naše misijonarje.

Prejšnje Trikraljevske akcije so namreč s pomočjo pogumnih in požrtvovalnih otrok v Sloveniji prinesle rešitev že mnogim otrokom v misijonskih deželah.

Geslo te akcije je: ***Naše veselje za srečo drugih.***

Obisk kolednikov po družinah se začne takoj po Božiču na praznik sv. Štefana, 26. decembra, in se zaključi s praznikom Svetih treh kraljev, 6. januarja.

Po končanem koledovanju ste koledniki in voditelji vabljeni ***na škofijsko srečanje kolednikov***, ki bo v januarju 2020. Prijave zbirajo škofijski animatorji za misijone.

Misijonsko središče Slovenije

Kristanova 1, 1000 Ljubljana

tel.: 01 300 59 50

missio@rkc.si, www.missio.si

TRR: SI56 0201 4005 1368 933

namen: adventna akcija

sklic: SI00 279400

LEPILO

ŠKATLICO - ŠPAROVČEK
IZREŽI PO MODRI ČRTI
IN ZAPOGNI PO PREDLOGI
NA ZADNJI STRANI

LEPILO

LEPILO

**MISIJSKO SREDIŠČE
SLOVENIJE**

Kristanova 1
1000 Ljubljana

missio@rkc.si
www.missio.si

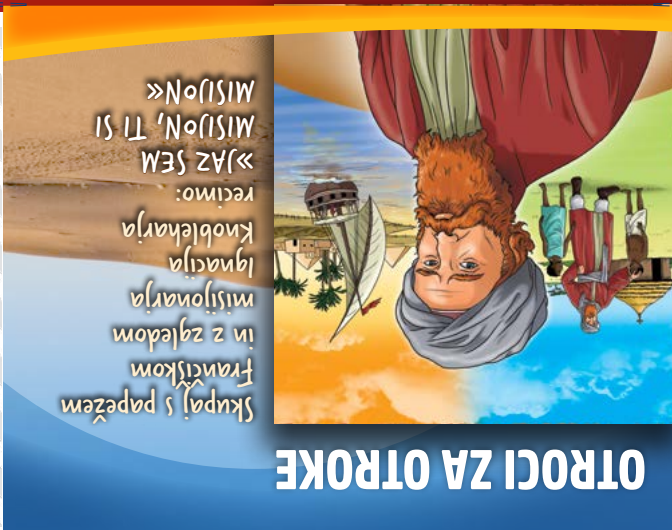
Adventna
akcija

OTROCI ZA OTROKE

salve

Vsak večer si vzemite nekaj minut. Prizgite **svečko** na adventnem venčku. Naredite **kriz** in skupaj **preberite** vsebino Misijnskega adventnega koledarja za tisti dan: svetopi-semski odlomek in zgodbo. Nato se spomnite lačnih otrok po svetu. Zmolite zanje eno **zdravamarjjo** in v hranilnik **vrzite svoj dar**. Naj bo pri domačih jastikah, na vidnem mestu, da bodo tudi drugi kaj dodali. Ob božiču boste ta hranilnik odnesli v cerkev k jastikam (v dogovoru z župnikom ali katehisti) kot vaš dar Jezusu za uboge brate in sestre po svetu.

OTROCI ZA OTROKE

Skupaj s papežem
Franciskom
in z gledom
misionarja
Ignacija
Knobeharja
recimo:
»JAZ SEM
MISIJO, TI SI
MISIJO«

LEPILO

LEPILO

IZREŽI ODPRTINO

ŠKATLICA v katero zbiraš darove.

NAVODILO ZA SESTAVO ŠKATLICE:

- Odreži vse bele dele papirja (lahko tudi po modri črti spredaj) in naredi zarez.
- Z olfa nožem izreži »odprtino«.
- Naredi zgibe po prekinjenih črticah, da dobiš škatlico kot na risbi spodaj.
- Na označenih mestih nanesi lepilo (na stranska zavihka in na sprednji strani na zgornje tri zavihke). Pobarvani so z poševnimi črtami.
- Zlepi stranske ploskve in nato še pokrov z odprtino.

LEPILO

LEPILO

**PRIDNO ZBIRAJ ZA OTROKE V MISIJONSKIH DEŽELAH -
SVOJ DAR ODDAJ V CERKVI. HVALA!**

Vrstni red zlaganja

